

SUSAN
MUSKEE

Nooit meer
hetzelfde

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2022 Susan Muskee
Omslagontwerp: Villa Grafica
Omslagbeeld: © Shutterstock
Foto auteur: © Paul Rimmelts
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1064 9
ISBN 978 94 027 6622 6 (e-book)
NUR 301
Eerste druk juli 2022

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

1

Soms zijn er momenten waarop je weet: vanaf nu is mijn leven nooit meer hetzelfde. Het moment dat je je rijbewijs haalt en de wereld aan je spreekwoordelijke voeten ligt, bijvoorbeeld. Of het moment dat je eindelijk de perfecte lippenstift vindt die je ogen laat spreken én die in de vaste collectie van je favoriete make-upmerk blijkt te zitten. Maar ook het moment dat je – na maanden of zelfs jaren proberen, talloze teleurstellingen en vele tranen van frustratie – eindelijk een positieve zwangerschapstest in je hand hebt. Of het moment dat je *Miljoenenjacht* zit te kijken en die kale presentator in zijn dikke rode jas een straat in loopt die verdacht veel op de jouwe lijkt, waarna hij een grindpad op loopt naar een voordeur die écht verdacht veel op de jouwe lijkt.

Voor mij is dit zo'n moment.

Er loopt geen kale man het pad naar mijn voordeur op en ik heb ruim elf jaar geleden al een positieve zwangerschapstest in mijn handen gehad, maar toch weet ik dat dit moment mijn leven zal veranderen.

Ik zit op een van onze nieuwe, okergele eetkamerstoelen die perfect passen bij de eikenhouten eettafel in het midden van onze open keuken – al zeg ik het zelf. Op de achtergrond klinkt *Una Mattina*, de bekende klassieker van Ludovico Einaudi. Ik kan het nummer haast dromen, alleen al omdat Lammert het zelf minstens één keer per week speelt. De dikke, fluwelen gordijnen voor de ramen verhullen het staartje van een winterse bui en de kaarsen op tafel zorgen voor een romantische, serene gloed in de kamer. Ik ben gek op ons huis; van de grote woonkamer met haard tot de gezellige open leefkeuken, elk plekje is even mooi, fijn en sfeervol.

Voor me staat een bord romige tagliatelle met champignons en truffel, met daarnaast een nog onaangeroerd glas Manoir Grignon chardonnay. Mijn vork hangt stil in de lucht en ik staar met grote,

wijd opengesperde ogen naar mijn man, die zojuist de drie woorden heeft gezegd die ik nooit had verwacht van hem te horen: 'Ik wil scheiden.'

Het duurt zeker een volle vijf seconden voordat ik me weer kan bewegen. Ik knipper een paar keer met mijn ogen, schud mijn hoofd als een gokverslaafde die niet kan geloven dat hij zojuist zijn laatste spaarcent is kwijtgeraakt aan de roulettetafel en leg dan mijn vork neer.

'Wat bedoel je?'

'Liefje,' zegt Lammert, op die zachte, lieflijke toon die hij alleen voor mij reserveert.

Ook nu. Zelfs nu.

Dit is overduidelijk een vlaag van verstandsverbijstering, anders was hij vast veel vijandiger geweest.

Hij haalt diep adem en laat de lucht langzaam uit zijn longen ontsnappen. 'Maak dit nou niet moeilijker dan het al is.'

Alsof we het hebben over de boodschappen die dit weekend gedaan moeten worden, prikt hij een champignon aan zijn vork en steekt hem smakelijk in zijn mond. Hij heeft nog net het fatsoen om niet voldaan te zuchten, maar deze mededeling heeft overduidelijk geen effect op zijn eetlust.

Op de mijne wel.

Ik schuif mijn bord een stukje naar voren en leg mijn onderarmen op tafel, met mijn handen in elkaar gevouwen. Het is zaak om kalm te blijven. Niemand heeft er wat aan als ik nu hysterisch begin te huilen, dus zeg ik: 'Ik vraag alleen maar wat je bedoelt, Lammert. Zo hoop ik te achterhalen waar deze gedachten vandaan komen en hoe ze hebben geleid tot deze absurde, onnozele uitspraak.'

'Absurd? Onnozel? Dit is allesbehalve absurd en onnozel. Ik meen het. Ik ben er zeker van. Sterker nog, er is in de afgelopen weken, maanden, misschien zelfs wel jaren weinig anders geweest waar ik zo zeker van ben als dit. Ik wil –'

'Ja, ja,' onderbreek ik hem geërgerd. 'Je hoeft het niet nog een keer te zeggen.'

Goed, tot zover de kalmte.

Een van de belangrijkste dingen die ik mijn cliënten altijd op het hart druk, is dat ze zich niet moeten laten meeslepen in hun emoties. Als er iets is wat niet bijdraagt aan een plotseling beladen sfeer van een gesprek, is het ergernis. Of erger: woede.

Emoties die aan de negatieve kant van de emotieschaal zitten, zijn niet wenselijk in moeilijke gesprekken. Hoe lastig het ook is, probeer je kalmte te bewaren. De openingszinnen van hoofdstuk 3, 'Op zoek naar de pijnpunten'. En wat doe ik? Zelf geschreven, verdorie, en hier zit ik mijn eigen advies meteen in de wind te slaan door Lammert aan te vallen als een op hol geslagen stier.

Ik adem diep in en langzaam weer uit. Weg met de stier, tijd voor de rustige, beheerste... paradijsvogel. Ik ben een paradijsvogel. Sierlijk en elegant. Ik schrijd door het leven, sla mijn veren uit en verleid Lammert met mijn schitterende staart. In dat geval ben ik een mannetjesparadijsvogel, geloof ik, maar dat doet er niet toe. Ik ben de kalmte zelf. Daar gaat het om.

Met vaste hand reik ik naar mijn glas en voordat ik het aan mijn lippen zet, vraag ik met mijn rustige, zalvende therapiestem: 'Hoe kom je bij deze gedachte?'

Lammert legt zijn bestek naast zijn bord en dept zijn mondhoeken met zijn servet. 'Ik heb er lange tijd goed over nagedacht en ben uiteindelijk tot de conclusie gekomen dat ik...' Hij valt stil en zucht. 'Het zijn meerdere dingen. Ik vind het lastig om onder woorden te brengen.'

'Probeer het toch maar,' moedig ik hem aan. Ik pers een rustig en beheerst glimlachje op mijn gezicht om mijn woorden kracht bij te zetten.

'Oké,' zegt Lammert. Hij staart naar het servet in zijn handen en verfrommelt het een beetje. 'Allereerst heb ik het gevoel op de tweede plaats te staan in ons huwelijk. Jij weet net zo goed als ik dat jij twee keer getrouwd bent: met mij en met je werk. Ik heb een tijdlang de stille hoop gekoesterd dat je zou zeggen: het is genoeg. Ik zet een stap terug. Het was leuk, maar nu is het klaar. Maar dat

moment is in de afgelopen tien jaar nooit gekomen en dat gaat ook niet komen, want het wordt alleen maar méér. En mijn emmer is inmiddels zo vol dat elke nieuwe druppel direct over de rand gutst.’

Ik knipper een paar keer snel, alsof hij een ventilator heeft aangezet die recht in mijn gezicht staat te blazen. ‘Ik ben twee keer getrouwd? Ik geloof dat de eerste jaren van ons huwelijk vooral in het teken hebben gestaan van jóúw werk voordat ik eindelijk aan mijn eigen carrière kon werken. En ik dacht dat daar ook ruimte voor was, maar nu neem je het me ineens kwalijk dat ik van mijn werk hou?’

Lammert gooit het servet op tafel, heft zijn handen verdedigend op en legt dan één hand op zijn borst. ‘Nee, lieve hemel, nee, zeg. Absoluut niet. Ik hou ook van mijn werk, dat weet je.’

‘Nou, inderdaad,’ mompel ik.

Als er iemand is die veel met zijn werk bezig is, is het Lammert. Als chief operating officer van de hotelketen van zijn familie is hij praktisch elke dag tien, twaalf uur achter elkaar aan het werk. Tuurlijk, ik werk ook veel, daar heeft hij heus wel gelijk in. Maar niet zo veel als hij, absoluut niet.

‘De laatste jaren is het wel alleen maar méér geworden,’ verzucht Lammert. ‘Van beide kanten natuurlijk, want zoals ik al zei: ik ben hier absoluut ook debet aan. Maar we zien elkaar amper en als we elkaar zien, zitten we zwiingend tegenover elkaar of praten we over praktische dingen. Wie de tweeling ophaalt van hockeytraining, dat Eloise nieuwe schoenen nodig heeft en dat de factuur van Rijks tandartsbezoek nog moet worden betaald. Het is alsof we niets meer te bespreken hebben, alsof de rivier met onze gespreksstof tien jaar geleden droog is komen te liggen en langzaam overwoekerd raakt met doornstruiken.’

‘Dóornstruiken?’ gil ik. Ik weet niet wat ik hoor. Ik heb ‘de rivier met onze gespreksstof’ altijd gezien als een kabbelend beekje met helder water. Allesbehalve droog liggend. Als er iets niet droog ligt, is het onze gespreksstof.

Ons seksleven is een heel ander verhaal, maar ja... Daar hebben we het nu niet over.

‘Jij hebt altijd op nummer één gestaan, Lammert,’ zeg ik met dichtgeknepen keel. ‘Nog steeds. Jij staat altijd op één bij mij, samen met de kinderen.’

Mijn ogen beginnen te prikken, maar ik druk het weg. Ik moet kalm blijven nu. Ik kan me niet laten overmannen door emoties.

Voorzichtig strijk ik mijn korte bob glad en ik neem een paar grote slokken wijn om de brok in mijn keel te laten slinken.

‘Dat weet ik, liefje,’ zegt Lammert zacht. ‘Dat weet ik. Het probleem is alleen dat ik het niet vóél. Werk is voor mij gewoon werk, maar voor jou... Voor jou is het meer dan dat. Meer dan een carrière. Ik vind het lief dat je zegt dat wij op één staan, maar in de praktijk blijkt dat de laatste jaren steeds vaker anders te zijn. We hebben een verstandhouding, meer niet. Jij en ik... We zijn uit elkaar gegroeid en ik verwacht simpelweg niet dat we ooit weer naar elkaar toe zullen groeien. Ik hou het niet vol om mezelf dat nog langer voor te houden.’

Ik staar naar de vlam van de kaars die tussen ons in staat. Het is een zachtgele kroonkaars, geplaatst in een goudkleurige, statige kandelaar. Het heldere vlammetje flakkert lichtjes bij de luchtverplaatsing die Lammert veroorzaakt als hij opnieuw naar zijn glas reikt.

Ik adem diep in en tel mijn ademhalingen in mijn hoofd, zoals ik geleerd heb tijdens een meditatiecursus, jaren geleden. Drie keer, vier keer, vijf keer. Even sluit ik mijn ogen, om ze vervolgens met een heldere blik te openen. ‘Nee.’

Lammert kijkt verbaasd op. ‘Nee?’

‘Nee. Ik weiger dit zomaar te aanvaarden. Ik verdien mijn geld met het repareren van andermans relaties. Ik weiger mijn eigen huwelijk zomaar op te geven, zeker na bijna negentien jaar samenzijn. Ik weiger te geloven dat je niet meer van me houdt, dat je denkt dat onze band zo beschadigd is dat hij niet meer te herstellen is. Dat weiger ik.’ Ik laat een stilte vallen, kijk hem indringend aan en zeg dan: ‘Ik wil één ding van je weten: is er iemand anders?’

‘Nee, natuurlijk niet. En ik zeg ook niet dat ik...’

‘Dan weiger ik dit te aanvaarden,’ zeg ik. ‘Ik doe het niet. Ik weiger het.’ Ik haal mijn servet van mijn schoot, leg het uiterst beheerst naast mijn bord, schuif mijn stoel naar achteren en sta op. Zonder nog om te kijken loop ik de kamer uit, door de hal, de trap op naar boven. De deur van mijn werkkamer gooi ik zo hard achter me dicht dat de ernaast hangende schilderijen van Toscaanse landschappen trillen aan de muur. Al zouden ze naar beneden duvelen, het interesseert me niets. Ik loop vastbesloten naar de boekenkast en pak het enige wat ons nog kan redden van de middelste plank.

Als ik even later weer beneden ben, zit Lammert nog steeds aan de eettafel. Op mijn opgevouwen servet en de afwezigheid van de kinderen na ziet het eruit als elke andere avond in huize Verheyen-van Raasveld.

Lammert kijkt op als ik binnenkom en wil iets zeggen, maar slikt zijn woorden in bij het zien van wat ik in mijn hand heb. In slechts een fractie van een seconde flitst er onbegrip, ontzag en als ik me niet vergis zelfs een beetje hoop over zijn gezicht.

Het boek komt met een plofje op de eettafel neer.

Lammert kijkt uitdrukingsloos naar de cover, waarop twee mensen elkaar hartstochtelijk in de armen vallen op een zonovergoten tropisch strand met daarboven de sierlijke titel, uitgevoerd in goudkleurige foliedruk: *Van saai naar fraai. Zo houd je je relatie levendig.*

‘Liefje, wat moet ik met jouw boek?’

‘Zestien weken in De Bestseller 60, *New York Times*-bestseller, vertaald in het Engels, Frans, Duits en Spaans, wereldwijd miljoenen exemplaren van verkocht,’ zeg ik. Ik sta roerloos naast de tafel en kijk van het boek naar mijn man en terug.

‘Dat weet ik,’ zegt Lammert, ‘en ik vind het nog steeds een ongeken-
kende prestatie, echt. Maar wat moet ik ermee?’

Ik ga weer op mijn stoel zitten en vouw mijn handen in mijn schoot. De kalmte van daarnet is verdwenen en heeft plaatsgemaakt voor opwinding, bijna maniakaal. Mijn hart raast alsof ik twaalf

keer de trap op ben gerend in plaats van één keer en ik ben lange tijd niet zo enthousiast geweest. ‘Niet alleen jij, wij. Wij gaan mijn tips opvolgen! Er zijn wereldwijd zó veel mensen die baat hebben bij mijn boek. Wekelijks komen er nieuwe aanmeldingen voor de onlinecursus, ik zit nu al volgeboekt tot en met komende zomer en mijn wachtlijst is langer dan die XL-laadkabel die Rijk vorige week heeft gekocht. Ook mijn tweede boek wordt nu al ontzettend vaak besteld terwijl het nog niet eens uit is, en straks met de nieuwe cursus erbij weet ik zeker dat het alleen maar meer wordt. Mijn boeken zijn een hit, ik ben een hit, dus wie kan ons beter advies geven over dit onderwerp dan wie dan ook? Ik!’ Ik spreid mijn armen met een triomfantelijk gebaar. ‘Wij gaan in relatietherapie... bij mij.’

De kalmte die tot dusver bij Lammert zichtbaar was, verandert in panisch gehoest als hij net op dat moment een slok wijn neemt en zich verslikt. Het duurt een halve minuut voordat hij rood aangelopen en met betraande ogen eindelijk weet uit te brengen: ‘Sorry, wát?’

‘Wij gaan in relatietherapie bij mij,’ herhaal ik opgetogen, zijn hoestbui volledig negerend. ‘Dit boek bestaat uit tien hoofdstukken om je relatie levendig te houden en samen weer de juiste koers te vinden als het wat minder gaat. Tien hoofdstukken. Vanaf morgen doorlopen wij ze allemaal.’

‘Liefje...’ begint Lammert voorzichtig, maar ik buig me naar voren en grijp zijn hand.

‘Ik weiger onze relatie op te geven, lief. Ik weiger jónú op te geven. Niet zonder strijd. Als ons huwelijk daadwerkelijk ten onder gaat, zoals jij beweert, dan ga ik pas van deze boot af als we kapseizen en de boeg onder water verdwijnt. Geef me deze kans. Geef óns deze kans. Weet je wat, we geven er een deadline aan. Vier maanden, hoe vind je dat? Tot de zomervakantie van de kinderen begint. Als dan blijkt dat het écht niet meer werkt tussen ons...’ Ik slik en pers mijn lippen op elkaar. ‘Dan ga ik met je mee naar de notaris en tekenen we ter plekke de papieren. Maar geef ons eerst deze kans, Lammert. Alsjeblieft.’

Hij kijkt me aan met een leegte in zijn blik die ik nog nooit bij hem heb gezien. Zijn normaal zo sprankelende, hazelnootbruine ogen staan dof en ik zie nu pas dat zijn strak naar achteren gekamde, lichtbruine haar heel lichtjes begint te grijzen bij de slapen.

‘Alsjeblieft,’ fluister ik.

Hij zucht en buigt zijn hoofd, met zijn vrije hand over zijn kin wrijvend. De stoppels die alweer zichtbaar zijn sinds hij zich vanochtend heeft geschoren, maken een raspand geluid.

Het voelt alsof ik de seconden fysiek vooruit moet duwen.

Net op het moment dat de bankschroef om mijn keel zo strak zit dat ik bang ben dat ik stik, kijkt Lammert op. ‘Oké,’ zegt hij. ‘Oké, we doen het.’

2

‘In relatietherapie bij jezelf? Clau, ben je nu niet een klein beetje doorgedraaid?’

Oké, ik had niet verwacht dat mijn broer jubelend van vreugde de champagne zou ontkurken bij dit idee, maar dat hij het al onderuithaalt zonder echt goed naar me te hebben geluisterd, steekt ergens wel een beetje.

Ik leun achterover in mijn stoel, sla uitdagend mijn armen over elkaar en kijk hem afwachtend aan. ‘Waarom denk je dat?’

En toch, van Boaz kan ik het hebben. Van hem kan ik alles hebben. Soms denk ik dat dat aangeboren is, dat het bij een broer-en-zusband hoort die zo sterk is als de onze. Genetisch voorgeprogrammeerd dat je het pikt als de ander de afstandsbediening jat, de frisdrankfles leegdrinkt zonder een nieuwe koud te zetten en blijkbaar ook dat hij je meest geweldige idee ooit al in twijfel trekt voordat je het goed en wel hebt toegelicht.

‘Zo raar is dat toch niet?’ vraag ik. ‘Ik ben de beste relatietherapeut die ik ken.’

Boaz en ik mogen dan wel familie zijn, we verschillen als dag en nacht. Niet alleen qua uiterlijk – ik ben hoogblond, hij is een stuk rossiger – maar ook qua karakter. En qua... alles, eigenlijk. Ik hou van structuur, hij leeft op bij chaos. Ik loop in designeroutfits, hij is voor het laatst in een winkel gezien rond de eeuwwisseling. Ik heb al tien jaar dezelfde Anna Wintour-bob – strak en met pony – zijn halflange coupe is niet eens een kapsel te noemen en loopt over in iets wat hij graag als een nonchalante baard ziet, maar in werkelijkheid het gevolg is van een week niet scheren. En niet te vergeten: ik ben al sinds de middelbare school samen met Lammert, hij is al jaren de meest happy single die ik ken. Ik had dan ook verwacht dat we wat uit elkaar zouden groeien als de tweeling er eenmaal was, maar niets was minder waar: Boaz is de oom waar elk kind van

droomt. Zijn pittoreske woonboerderij aan de rand van de stad is een walhalla voor Rijk en Eloise, die er verstoppertje spelen in zijn rommelige schuur en altijd mogen helpen bij een van zijn klusprojecten.

Boaz en ik zien elkaar niet heel vaak, maar ik hoef hem maar te bellen als ik hem nodig heb.

Zo ook nu, nu ik net heb verteld over Lammerts shockerende mededeling én mijn briljante oplossing. Een oplossing die mijn broer iets minder briljant lijkt te vinden, want terwijl ik aan zijn keukentafel zit en een grote mok thee van hem aanpak, kijkt hij me aan alsof ik zojuist heb verkondigd dat ik een derde borst ter hoogte van mijn navel wil laten plaatsen.

Hij stoot een lachje uit en ploft neer op een stoel aan de andere kant van de tafel. ‘Natuurlijk ben je dat. Je bent ook de beste relatietherapeut die ik ken, maar ik ken er maar één, dus dat telt niet. In elk geval betekent dat nog niet dat je je eigen huwelijk moet gaan lijmen. Andermans huwelijk redden is één ding, maar moet je het echt willen om in dat van jezelf te gaan wroeten?’ Hij vouwt zijn vingers in elkaar op tafel voor zijn borst en leunt naar voren. ‘Ik dacht dat jij altijd degene was die zei dat hulpverleners zichzelf niet kunnen helpen. Was dat niet regel één van de hulpverlening, of zo? Je had toch onlangs zelf nog een therapeut als cliënt, die juist om die reden bij jou terecht was gekomen?’

‘Dat is niet regel één,’ zeg ik honend. ‘Maar inderdaad, in principe moet je dat niet willen. Alleen in ons geval is het anders.’

Mijn broer neemt een slok van zijn thee en kijkt me aan over zijn mok. ‘Anders?’

‘Ja, anders,’ zeg ik.

‘Hoezo is dat anders?’

‘Gewoon. Ik kan niemand bedenken die beter is dan ik.’

Boaz’ wenkbrauwen zakken naar beneden in een bedenkelijke frons. ‘Ik zie Lammert nou niet bepaald op een chaise longue liggen, omhoogkijkend naar het plafond terwijl hij zijn hart uitstort. En dan jij ernaast met een notitieboek, vragend hoe hij zich daarbij voelt.’

Ik trek mijn neus op. ‘Je weet dat ik geen chaise longue in mijn kantoor heb en ik wil er geen traditioneel therapietraject van maken.’

Hij kijkt me aan met zijn typische ik-geloof-er-niks-van-blik en ik voel een steek in mijn onderbuik.

Plotseling voel ik me een stuk strijdvaardiger worden. ‘Ik heb niet het idee dat ik een keus heb,’ sneer ik. ‘Wat moet ik dan, iemand bellen en vragen of we bij hem in therapie kunnen? Ik zie ons aankomen, zeg. Weet je hoeveel geld dat oplevert, als iemand dat zou lekken naar de pers? “*Trouble in paradise*: beste relatietherapeut van het land houdt haar eigen huwelijk niet eens bij elkaar.” Ik weiger dat te riskeren. Dit gaan we met zijn tweeën oplossen en daarmee basta.’

Wevelig sla ik mijn armen over elkaar, maar ik heb meteen spijt van mijn uitbrander; dit moet ik helemaal niet op mijn broer afreageren.

Alsof hij mijn gedachten kan lezen, zegt hij: ‘Geeft niks. Ik begrijp dat het jou ook rauw op je dak kwam vallen.’ Hij heft zijn mok naar me bij wijze van proostbeweging, maar zet hem dan neer en priemt zijn vinger in de lucht. ‘Wacht. Ik heb taart.’

‘Hoezo heb je taart?’

‘Hoezo niet?’ Mijn broer schuift zijn stoel naar achteren en loopt naar de koelkast. Over zijn schouder vraagt hij: ‘Heeft hij ook gezegd waar het vandaan kwam?’

‘Wat?’

‘Deze overtuiging. Ik neem aan dat hij niet gisterochtend wakker werd en dacht: nou, ik denk dat ik vandaag maar eens ga scheiden van mijn vrouw met wie ik al tien jaar getrouwd ben.’

‘Dertien jaar,’ zeg ik stilletjes.

‘Hè?’

‘We zijn al dertien jaar getrouwd,’ zeg ik, harder zodat Boaz me in de keuken verstaat. ‘En bijna negentien jaar samen. Daarom weiger ik ook zomaar ons huwelijk op te geven. Ik ben een langer deel van mijn leven samen met Lammert geweest dan alleen. Dan geef je

het toch niet zomaar op? Ook voor de tweeling niet, trouwens. Het laatste wat ik wil, is dat zij in twee huizen opgroeien en om de week hun spullen moeten verhuizen. Jij en ik weten hoe vreselijk dat is.’

Mijn broer komt terug met een taartdoos in zijn handen. Erbovenop twee schoteltjes, twee vorkjes en een kaasschaaf. ‘Wat nou?’ vraagt hij, bij het zien van mijn verbaasde gezicht. ‘Werkt hetzelfde als een taartschep, hoor. Maar dus? Heeft hij gezegd waar het vandaan kwam?’

Ik voel het bloed naar mijn wangen stijgen en pak mijn theemok weer op, in de hoop dat ik mijn gezicht erachter kan verbergen. ‘Dat we, eh...’ stamel ik. ‘Het waren meerdere dingen, maar één ding is dat ik te veel met mijn werk bezig ben. En een tweede is dat we, op de momenten dat we dan bij elkaar zijn, niets hebben om over te praten. Volgens hem zijn we uit elkaar gegroeid.’

Hij zet de taartdoos op tafel en kijkt me vanonder zijn borstelige wenkbrauwen aan. ‘Wanneer hebben jullie voor het laatst seks gehad?’

Ik laat bijna mijn theemok uit mijn handen vallen en zet hem met een klap op tafel. ‘Bó!’

Mijn broer tilt onverstoorbaar de schoteltjes van de doos af en opent het deksel. ‘Wat? Is toch een heel normale vraag? “Seks is iets heel gewoons en heel bijzonders tegelijk.” Jouw woorden.’

De openingszin van een van de cursusmodules die bij *Van saai naar fraai* horen. Ik kan niet voorkomen dat ik moet glimlachen.

‘Weet ik,’ zeg ik. ‘Seks is ook heel belangrijk in een relatie – of vooral intimiteit eigenlijk. Zodra de één hogere verwachtingen heeft op dat gebied dan de ander, zie je vaak dat het spaak loopt. Zeker als je die verwachtingen niet naar elkaar uitspreekt.’ Ik pak een schoteltje met een groot stuk chocolade-karameltaart aan en zet het voor me neer. ‘Maar over zoiets heb ik het liever niet met jou.’

‘Hoezo niet? Niet zo aanstellen, zus. Het is maar seks.’ Boaz likt wat chocolade van zijn duim af en loopt weg om het restant van de taart terug in de koelkast te zetten. ‘Ik vraag niet naar hóé jullie het doen, hè? Kom op, vertel. Wanneer voor het laatst?’

Ik prik wat in mijn stuk taart en staar uit het raam. ‘Lang geleden,’ zeg ik zacht.

‘Wat?’ roept Boaz, zo hard dat er een vogel buiten van de vensterbank opvliegt.

‘Lang geleden,’ sis ik hem toe. ‘Lang geleden, oké? Ik weet niet zo goed meer hoelang. Een paar maanden in elk geval. Misschien wel iets langer. En de keer daarvoor was nog langer. Doet dat ertoe? We hebben het gewoon druk, allebei.’

‘Ik vind van wel, maar afgaande op jouw rode konen zit je er niet op te wachten dat ik doorvraag.’ Boaz ploft weer neer op zijn stoel en pakt zijn taartvorkje op. Met het vorkje in mijn richting wijzend vraagt hij: ‘Slapen jullie in elk geval wel nog in hetzelfde bed?’

‘Ja,’ antwoord ik nors en een beetje gepikeerd. ‘Ja, natuurlijk doen we dat.’ Ik spiets een stuk taart aan mijn vork en steek het in mijn mond, waarna mijn smaakpapillen me meteen een stuk minder chagrijnig maken. ‘Is deze van dat koffiezaakje in de stad, die met die bediening op rolschaatsen?’

Hij knikt. ‘Ze hebben nu ook to go, eindelijk. Eerst alleen koffie, maar nu ook taart. Ik was er gisteren voor een afspraak en heb meteen een halve meegenomen.’

Ik hum instemmend en prik meteen een nieuw stuk taart aan mijn vork.

In stilte eten we een minuut of wat, totdat Boaz met zijn vork op de chocolade-karamelcreatie wijst. ‘Weet je nog dat ik het spectaculaire idee had om te leren skeeleren? Maanden om gezeurd bij mam, eindelijk als cadeau voor mijn dertiende verjaardag gekregen...’

‘En toen bij het eerste rondje zo ongelukkig gevallen dat we op de eerste hulp eindigden vanwege een gebroken pols,’ vul ik aan. ‘Ik ben echt nog steeds verbaasd dat jij zo hoog kon gillen.’

Boaz steekt een nieuwe hap in zijn mond en wrijft over het litteken op zijn pols – een overblijfsel van de operatie die nodig was om de breuk netjes te laten helen. ‘Ik weet nog dat mam ze daarna meteen op Marktplaats heeft gezet.’

Ik veeg grinnikend een kruimel van de tafel. ‘Je praat erover alsof het eeuwen geleden is. Je bent 36, hè? Geen bejaarde vrouw die de Titanic heeft overleefd en nu een verhaal vertelt van 84 jaar geleden.’

‘Hallo, we hebben het wel over meer dan twee decennia geleden,’ werpt mijn broer tegen. ‘Dat is toch een aardig lange tijd. En het feit dat er sindsdien bijzonder weinig in mijn leven is gebeurd, is toch best betreurenswaardig. Zeker vergeleken met jou stelt mijn leven nou niet bepaald veel voor.’

Ik schiet strijdvaardig naar voren om mijn broer eens flink de les te lezen over hoe mooi zijn leven is en dat hij dat niet kan vergelijken met het mijne – of met dat van wie dan ook – als hij zijn hand opsteekt om me al het zwijgen op te leggen voordat ik ben begonnen.

‘Ik weet het, ik weet het. Niet met elkaar te vergelijken, als het allemaal zo koek en ei was geweest, lag je nu niet in scheiding, et cetera...’

‘Ik lig niet in scheiding,’ zeg ik verbeten. ‘We werken eraan.’

Hij neemt een nieuwe hap taart, terwijl ik me afvraag of hij de vorige wel heeft doorgeslikt. ‘Sorry, je hebt gelijk. Ik zeg al niks meer. Nou, vertel eens wat leuks. Wanneer starten de opnames van je nieuwe cursus? Kun je niet eens iets doen voor singles zoals ik? Ik weet wel dat relatietherapie je corebusiness is en zo, maar misschien moet je je eens richten op hoe je zo’n relatie überhaupt krijgt. Zou een goudmijn zijn.’

Ik prik een te groot stuk taart aan mijn vorkje en hou mijn hand voor mijn mond terwijl ik het wegwerk. ‘De opnames starten vandaag over twee weken,’ zeg ik. ‘En ik dacht dat jij de meest happy single ter wereld was. Blabla, vrouwen, wat moet je ermee? Blabla, gelukkig zijn met jezelf is veel belangrijker.’

‘Ik ben ook heel gelukkig met mezelf.’ Boaz leunt naar achteren en wijst om zich heen. ‘Heb je mijn huis gezien? Zeer pittoresk. Bijzonder goed opgeknapt, al zeg ik het zelf.’

Ik grijns.